

For Ungdommen.

Fisterdatterens Plejesøn.

(Fortsat.)

„Aldrig før havde Maiba følt, hvor lang Rejen var, som da hun nu i Mørket arbejdede sig gennem Sneen udmattet af alle de tidligere Anstrængelser; men selv Angsten holdt hende oppe, og endelig saa hun Lyset fra Goodys Sugesleje skinne ud til sig. Hun bankede sagte paa Døren for ikke at forstyrre den søge; den blev aabnet paa Klem, og Besjys runde Ansigt kiggede ud i Mørket. „Hør, ved du hvad, Jem,“ sagde hun med en vred hviskende Stemme, „du kan tro, jeg skal ikke vente paa dig en anden Gang — men hvem er det?“ tilføjede hun forstrækket. „Det er mig,“ sagde stakkels Maida, idet hun mat lænede sig mod Dørstølpene. „Na, Besjy, Denny er borte! Jeg har hele Natten været ude at se efter ham paa Klipperne. Ved du noget om ham?“

„Na du Tosse, hvor du forstrækkede mig. Han er ikke borte. Han er naturligtvis ude med vor Jem. De har noget Kommeres for i Nat.“

„Hvor?“ spurgte Maida, der næppe vidste, om hun skulde betragte dette som en Trøst. „De har taget Faders Baad.“

Besjy lo saa højt, som hun turde for ikke at vække Goody. „Jeg gad vidst, hvor jeg skulde vide det, jeg vilde bare ønske, Jem vilde skynde sig at komme, saa jeg kunde seje i Mo, jeg faar just ikke for megen Søvn i denne Tid, jeg skal passe Tante. Jem sagde, han vilde komme kl. 9 og nu er det henad Midnat. Næste Gang kan han blive udenfor.“

„Men er du vis paa, at Denny er med dem, Besjy?“ og Maida fortalte om sit Møde med den fremmede unge Mand ved Stranden, og at han havde sagt, at Denny var paa Højen. Besjy forstod, at de vilde ikke have, hun skulde se, hvad de havde for, og saa vilde de af med hende paa den Maade.

„Men hvorom alting nu er, saa var det en flig Spøg,“ sluttede Besjy og søgte paa Maibas vaade Klæder, „Klud dig nu hjem, saa hurtig du kan og saa de vaade Klæder af og kom i Seng, at du ikke skal blive syg. Monsieur Denny sidder nok velbehagelig hjemme ved Jiden og venter paa dig.“

„Atter maatte Maida den samme besværlige Vej. Mærsten havde lagt sig, men Regnen strømmede ned og gjorde det næsten endnu værre, men hun havde faaet Haab af Besjys opmuntrende Ord; hun skulde maake se ham sidde derhjemme. Være han nu ikke var gaaet ud at lede efter hende; hun skyndte sig endnu mere ved denne Tanke; men al! Koffen var atter tomt, saa forfærdelig tomt og iskoldt. Døren stod aaben, og Jiden var brændt ned. Hendes vaade Tøj gennemvædet hende, men uden at ændre dette, kastede hun sig i haabløst Fortvivlelse ned paa Tæppet foran den ubrændte Jid, medens den trofaste Kæmpy krøb til og til hente. „Gid Fader dog vilde komme hjem, hvad skal jeg gøre, hvad skal jeg gøre?“

Det saa strækket fort ud for stakkels Maida i det Øjeblik; men Gud havde ikke forladt hende. Ved Tanken om sin egen Fader, der, hvis han kunde, vilde hjælpe hende i enhver Nød, kom hun til at tænke paa den Fader, der altid baade kan og vil hjælpe, og hun bad inderlig og indtrængende til ham om dog at hjælpe og styre hende i denne Nød; og der var ogsaa i hendes Hjerte en beroligende Hæftelse af, at han dog var nær, hvordan det end gik, da hun nu rejste sig op, sit det vaade Tøj af sig og Jiden atter tændt, saa den kunde sprede Varme og Dugge. Derpaa lagde hun sig lidt paa sin Seng, hvor hun rigtignok trods sin Træthed ikke kunde sove, og ved det første Glimt af Dagslyset var hun atter paa Benene og stræbte ud over de vrede Bølger. Hun gjorde Koffen rent, sejede Arnefædet og gjorde alt i Stand til Profeti; men intet levende var at se ud over Havet, kun Søfluglene slagrede muntert frem og tilbage, og Kæly stod lige ved Vandet trofast følgende det, efterhaanden som det fant. Dens Gerskerinde stod og saa paa den, indtil hun længtes efter den Trøst, hun i sin Ensomhed og alle sine Sorger altid havde fundet i den lille sorte Bibel; hun vendte sig om til det lille Bort, hvor den plejede at ligge tilfældig hendes Moders Arbejdsbureau og nogle faa fremmede Smaa Ting. Sandy havde haft med hjem. Det var

alt forvundet. Hun saa efter, om det var faldet ned eller kommet ind i hendes eget Bærelse. Hun kiggede overalt. Gulden over Arnefædet var gammeldags og bred, den var en betvem Blads for forskellig Ting — maake var den der? Et vidst forfærdet Blit, og Maida for tilbage med hvide Kinder og Læber. Gulden var fuldstændig beværet enhver Genstand, der kunde have nogen Værdi, og Bengene i Vesten var ogsaa borte.

Stakkels Maida, hun oovervældedes nu atter af den bitreste Sorg og Forfærdelse.

Niende Kapitel.

Det varde noget, før Denny havde fuldt fortaet, hvad der egentlig var hendet ham. I første Øjeblik lammede Strækken ham aldeles, og han hørte, som i en Drøm de fjerne Raab fra Klipperne, som Binden bar med sig, lyde svagere og svagere; men da han endelig vaagnede til en Fisterdatters fulde Forskælelse af, hvad der var sket, og den Fær, hvori han søvde, satte han Hænderne for Munden og raabte saa højt og gennemtrængende, han kunde, thi Livet havde aldrig syntes ham saa kort, og Tuden saa forfærdelig; ræven kun Bølgerne og Stormen svarede ham. Da Baaden var dreven endnu et Stykke længere frem, hørtes en anden Lyd, der bragte hans Blod til at isne; det var de dumpe Slag af den store Kloffe, der var bunden paa det yderste Klippeover for at advare de søvarende mod at komme for nær.

Da Denny ikke kunde røre mere, lagde han sig ned i Bunden af Baaden og sagde til sig selv, at han vilde drukne. Det var karakteristisk for ham, at han intet Forsøg gjorde paa at ro sig ind mod Land; han vidste for godt, at det aldeles intet vilde nytte i dette Mærke og denne Storm; men inden det blev lyst, og Binden lagde sig, vidste han ogsaa, at han vilde have naaet Revet. Baaden vilde blive slaaet i Stykker, og han selv gaa dybt ned under de vrede Bølger. Og hvad vilde der saa blive af ham? Hvor mindedes han tydeligt en druknet Stidsdreng, som han havde set ligge paa Stranden.

Al, var Denny dog ikke kommen saaledes; havde det været en Gang, han havde været ude med sin Fader og havde gjort sin Bligt, saa vilde han ikke have været bange for den; men at han selv skulde have bragt den over sig ved sin egen Taaløshed, ja sin egen Synd — det var forfærdeligt. Saa kom han og saa til at tænke paa de 3 andre og Jod, hvordan det vilde gaa dem, naar Flo- den kom, og Vandet steg; det vilde gaa op til deres Knæer, deres Skuldre, indtil det skyllede dem helt bort; ved Tanken herom, for han op og greb Værene, han syntes, han maatte gøre noget, men alt var forgæves.

„Na, hvad skal jeg gøre?“ Det kære Hjem, Legepladsen op ad Klipperne, alt stod levende for ham, han skulde aldrig se det mere. Og skulde han nogen Sinde se Maida mere, skulde han komme det samme Sted som hun? „Jeg vilde ønske, jeg havde været bedre,“ sagde hun. „Na, Gud, frels mig, lad mig ikke drukne nu!“ Den lille Baad begyndte at bukke op og ned endnu stærkere end før. Denny rejste sig, knælede ned, idet han klamrede sig fast til den knagende Tofte og bad: „Vor Fader, du som er i Himlen.“

Han havde næppe endt den sidste Bøn, før Baadens voldsomme Bevægelse rev ham over Ende og slungede hans Hoved haardt tilbage mod Tofsten. Baaden fortjatte sin vilde Vej, men Drengen saa bevidstløs paa Bunden af den.

Naar man nu vilde fortælle, at Jem Gargill og hans værdige Kammerater druknede ude paa det ensomme Rev, saa kunde man ikke sige andet, end at det var Lyd som forstjød; men Udrudt forgaar ikke saa let. Da Jacks Moder begyndte at blive urolig, fordi han blev længere borte end sædvanlig, sendte hun nogle velvillige Raboer ud efter ham, og saaledes blev de alle 4 reddede, netop som Vandet begyndte at fliske dem op ad Fædderne, staaende i en forstrækket Gruppe paa det høje Sted.

De fortalte en meget rimelig Historie om, hvorfor de var komne derud og om begge Baadene, der pludselig blev revne løs af et voldsomt Vindstød; og ingen faldt paa at betvivle den. Men Mændene rykkede betænkelig paa Hovedet, da Jem Gargill trods Robert Pelands Blikken med Øjens fortalte om Denny, der var ladet tilbage i Baaden. Hise af de modigste og kraftigste tilbød at gaa et Stykke ud for at se efter ham; men de tilfød, at de frygtede det værste. (Fortsættes.)

Smaaet fra Gen. Henrys Liv.

Da den nu afdøde Gen. Guy B. Henrys eventyrlige Krigerliv fortælles saa mange interessante Historier, at de kunde fylde store Bøger. Han var i Sandhed en ejendommelig Mand med en mægtig Villiekraft. Han kunde føre sine Soldater i Krig mod Indianerne den ene Dag og lede en Søndags-skole den næste. I sit Hjem var han livlig, hyggelig og kærteg; i Kampen og overfor sine Soldater var han streng og uroffelig som en Klippe. Han krævede den strengeste Disciplin — men ogsaa af sig selv. „Han er tynd som et Skoabaand og tapper som en Løve,“ blev der sagt om ham.

En af hans intimeste Venner, Gen. Stanton, tidligere i Omaha, som har været med ham der, hvor Kuglerne pib om Ørerne, fortæller et og andet om disse Dage og den afdøde Gen, som vi ser, at Gen. Henry virkelig var en Mand, der ikke alene bar Navnet „General“ men ogsaa fortjente en Plads blandt vort Lands store Krigere.

„For mange Aar siden“, fortæller Stanton, „var Gen. Henry sendt ned til det sydlige Arizona for at dæmpe Indianeruroiligheder. Hans Familie var i San Francisco, og i hine Dage havde vi ingen Telegraf. Jeg skulde til Arizona for at betale Tropperne deres Løn. Kort før jeg forlod San Francisco, døde Henrys etaarige Barn, en lille Dreng, som han holdt saa meget af. Det skete meget pludseligt, og jeg fik den Mission fra hans Hustru at bringe ham Budstabet derom.“

Jeg mødte Gen. Henry ude i Yuma Ørknen. Det var i December Maaned, men saa varmt, som midt i Juni. Generalen søj hen over de øde Prærier paa en vilb Hest, som han holdt af at ride. „Hvordan har mine Folk det derhjemme?“ var hans første Spørgsmaal, efter at vi havde saluteret hinanden.

Jeg ved ikke, om det var Dødsfædet, der blandede mine Øjne, men det var dog vist noget andet, der gjorde dem usikre. Jeg tav ganske stille nogle Øjeblikke. Det syntes for mig i dette Øjeblik, som om jeg hellere vilde have gaaet i Kamp mod alle Apache Indianerne end meddele Generalen, at hans Søn var død. Endelig fik jeg det sagt simpelt og ligesud. Han vendte sig om, tog i Sædel og stirrede ud over Ørknen. Bevægelsen greb ham et Øjeblik men ogsaa kun et Øjeblik, saa spurgte han ud om Enkelthederne, og vi talte med hinanden derom en Stund. Han bar sin Sorg som en virkelig Soldat, men det var sværere for ham, end om han havde faaet en Kugle gennem Legemet.

I tilfældigt Arbejde tog baade Gen. Henry og hans Hustru meget virksom Del, og han viste der samme Energi som paa Slagmarken. Som Generalguvernør paa Porto Rico organiserede han Søndags-skoler der og søgte at fremme Missionsarbejdet blandt de indfødte, saa godt han kunde.

En Gang blev han sendt op til Dakota for at bringe nogle Nybyggere, som havde taget Land paa egen Haand, til Lydighed mod Regeringen og dens Love. Det var om Vinteren, og det trak op til en frygtelig Snestorm, saa alle, selv de kækkeste, søgte Ly. Henry blev advaret, men han fortsatte sit Ridi hen over Prærien, trodsende baade Frost og Væjr. Stiv og frunt sad han i sin Sædel som en Marmorstatue, da hans Folk opdagede, at han var næsten frosset og bevidstløs. De fik ham ned af Hesten, men den ene Haand var frosset, saa de maatte sløre Lemmen i Stykker. De prøvede at trække Håndsten af, men forgæves; den maatte støres af Stykke for Stykke, og Slumper af Haanden og Fingrene fulgte med. Til sin Dødsdag maatte Gen. Henry gaa med en beskadiget Haand til Minde om Dakotas Vinterkalde.

Gen. Henry blev ofte saaret, men trods sin svage og spinkle Legemsbygning kom han altid over det. En Gang fik han en Kugle lige ved Siden af Hjertet og blev bragt til Cheyenne mere død en levende, men han kom sig. Det ene Lje havde han mistet, og næsten overalt paa sit Legeme bar han Mærker efter Kampen. For sine Soldater havde han megen Omfjorg. Han fordrøede streng Disciplin og stillede store Krav til dem, men paa samme Tid vilde han før selv julle, end lade dem sagne noget, og derfor holdt de ogsaa af ham.

Mrs. Winslow's Soothing Syrup er et ualmægtigt, godt beredning, som i over 50 Aar har været brugt af Millioner Mødre for deres Smabørn i Tænderperioden med lufthimlen Sulten, for Rensning, bløddige Kammerer, forstoppelse, Hæmning, kulmer, Gærten, hvidløbet, blinde, har en meget behagelig Smag og er det bedste middel mod Diarree. Salgssted: Transmitter, overalt i Verden. **Pris 25 Cents pr. Flaske.** Sult at forlange Mrs. Winslow's Soothing Syrup og læs ingen anden Slog, da Billedet vil luse dem at være den bedste Medicin i Tænderperioden.

„Danstereens“ Præmier for ny Abonnenter.

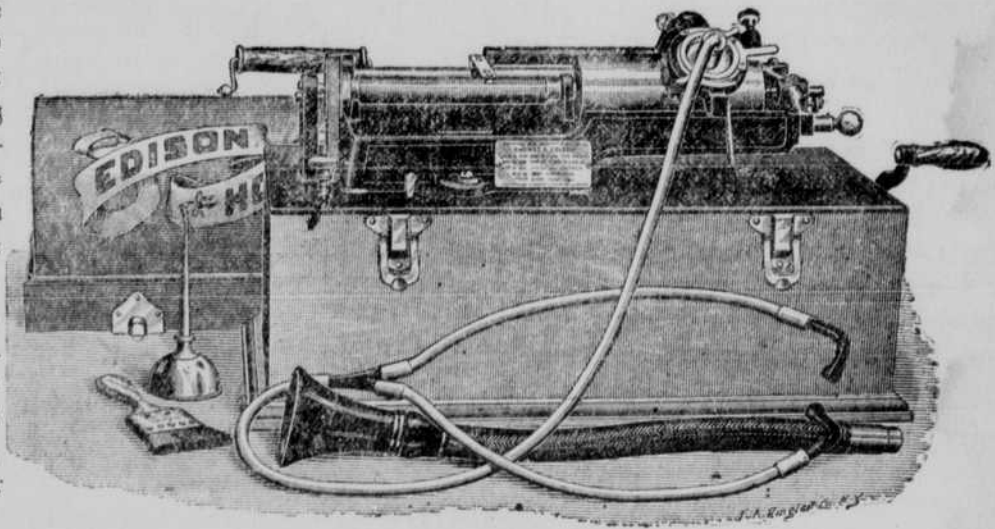
Følgende Præmier tilbydes enhver, der inden Nytaar indsender det højstøjede Antal ny Abonnenter, ledsaget af \$1.50 for hver Abonnent.

For 100 ny Abonnenter:

En Davis Symaffine af den sidste forbedrede Slags med under feed, drop head cabinet, 5 Stuffer. Fabrikkeret af Davis Sewing Machine Co., Dayton, O. Vi have ikke her Blads til Billede, men et Cirkulære med Billeder og fuldstændig Beskrivelse sendes paa forlangende. Den almindelige Salgspris er \$60.00. Vi give denne udmærkede Symaffine for 100 ny Abonnenter, naar Bestilling og fuld Betaling for et Aar indsendes før Udgangen af de 12 Aar.

For 75 ny Abonnenter:

En Edison Home Phonograph, med fuldt Udstyr, som Billedet viser, samt Talehorn og mindst 20 blank cylindere. Dette er en fuldstændig og ægte Edison Taleaffine, der naar som helst gengiver tydeligt, hvad der maatte tales. Suges Her spilles i den fuldstændige Katalog paa forlangende. Kasse til 9 Boksuller medfølger. Fabrikantens Pris er over \$35.00.

For 60 ny Abonnenter:

To Raaneders Ophold ved Blair College, værd \$28.00 i Kontant.

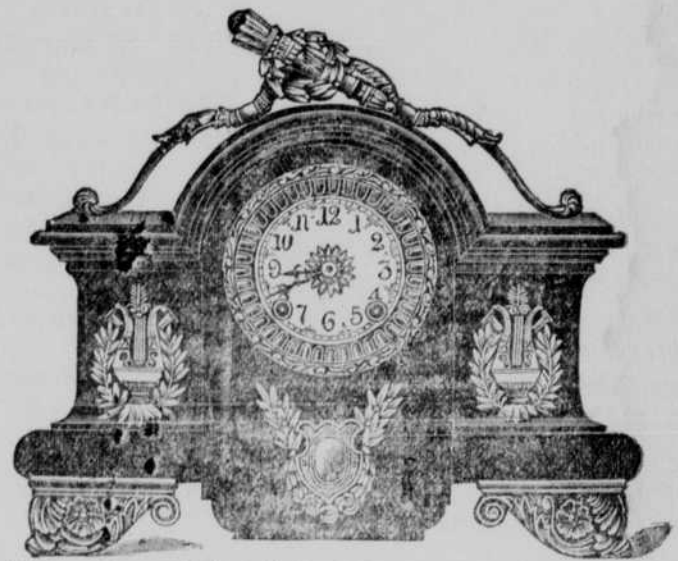
For 50 ny Abonnenter:

En Imperial Bicycle, high grade; ball bearings, 28 in. wheels, Morgan & Wright tires. Fabrikkeret af Ames & Frost, Chicago, Ill., følger af Lundt & Arndt, Blair, Nebr. Pris \$25.00.

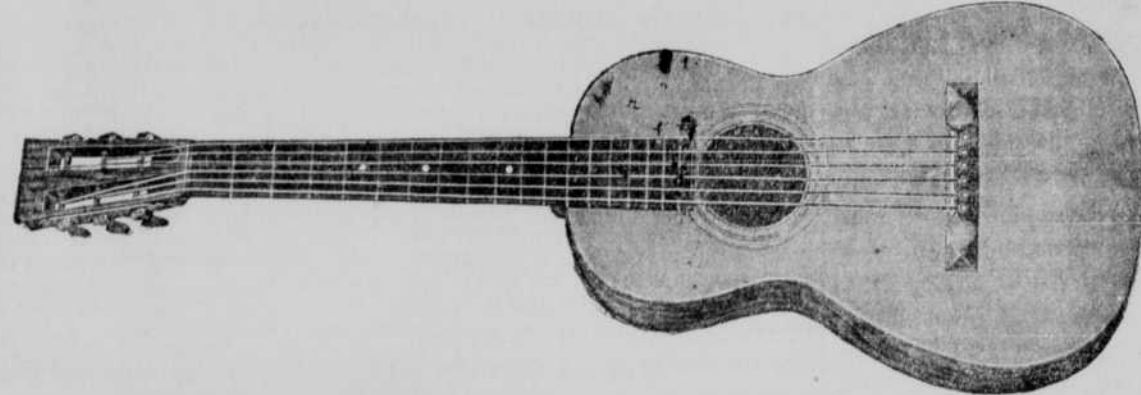
For 30 ny Abonnenter:

Et meget fint Seth Thomas Stueur med 8 Dags Værl. Salges af W. D. Haller, Blair, Nebr., til en Pris af \$15.00.

For 20 ny Abonnenter:

En udmærket Guitar, med indlagte Striber paa For- og Bagside. Salges af W. G. Higley, Blair, Nebr., for \$10.00. Vi vil lade en „Harpelegeren med Guitarstole“ medfølge frit.

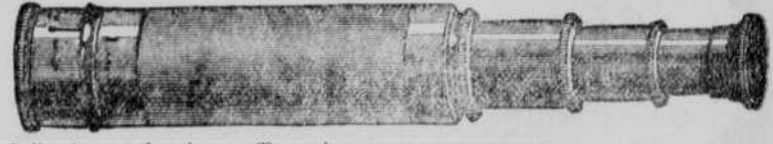

For 15 ny Abonnenter:

Bøger fra vort eget Forlag til en Værdi af \$7.50. Katalog frit paa forlangende. Dette Tilbud indbefatter Salmebøger, „Sangeren“ og alt andet markert med en * i vort Katalog.

For 10 ny Abonnenter:

En god Kikkert (Nr. 3016 i A. C. McClurg & Cos. Katalog, Pris \$7.00), fuld Længde 23 Tommer, luffet 8 Tommer, forstører 25 Gange paa 9 Mile Afstand. Værligt værd \$5.00. Vi antager, at mange vil arbejde for at faa denne Præmie.

For 5 ny Abonnenter:

Salmebog Nr. 33, ægte Kaldestindsbind, meget fint udstyret med Kors, Harpe, Pinet, Blomster og Titel i Guld samt Guldsnit, Smudsomslag og Federal. Pris \$2.80. Navn i Guld paatrykkes frit.

For 3 ny Abonnenter:

Salmebog Nr. 30 eller 31, meget fint Kaldestindsbind med Kors, Harpe og Titel i Guld, Guldsnit, Smudsomslag og Federal. Pris \$1.80. Navn i Guld paatrykkes frit.

Nr. 33.

Nr. 30 og 31.

Enhver Præmie kan ombyttes for en anden. Til Ets.: En Farmer indsender til forskellige Tider mellem nu og Nytaar 23 ny Abonnenter ledsaget af \$34.50. Han kan da faa en Guitar med „Harpelegeren“ og Salmebog Nr. 30 eller 31; eller Kikkerten og Bøger fra vort eget Forlag for \$11.50.

Et andet Ets.: En ung Mand ønsker at komme paa en god Skole. Han kan da for 90 ny Abonnenter til „Danstereen“ faa 3 Raaneders frit Ophold ved Blair College eller for 30 ny Abonnenter een Raanedes Ophold.

Sver af „Danstereens“ Holdere,

der inden Jul betaler for Aaret 1900 i Forstud, vil faa en ny Bog frit tilsendt til Juleen.

Send alle Bestillinger til

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.